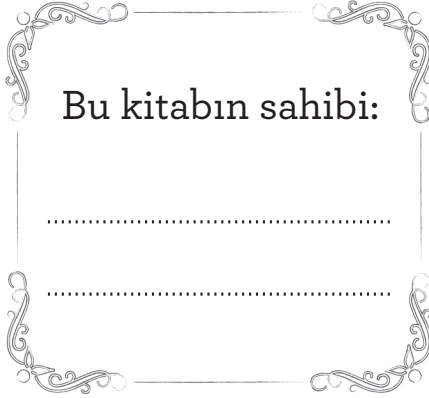

Edebiyat bahçesinden bir meyve...

Güliver Cüceler Ülkesinde

Jonathan Swift

Takdim

Klasik eserlerden biri de Jonathan Swift'in *Güiver'in Seyahatleri*'dir. Swift, çocuk romanı olarak da okunabilecek bu eserinde aslında insanların bütün istek ve gayelerinin anlamsız olduğunu açıklamaya ve bugünkü insanın garripliklerini göstermeye çalışır.

Dört bölümden meydana gelen *Güiver'in Seyahatleri*'nde her kısım birbirinden ayrı hikâyelerden oluşuyor. Birinci bölüm cüceler ülkesine, ikincisi devler ülkesine, üçüncüsü ise bilim adamlarının yaşadığı uçan adaya seyahattir. Son bölüm ise hayali bir ülkeye yapılan yolculuğu anlatıyor.

Kahramanımızın hikâyesi birinci bölüm olan cüceler ülkesinde geçiyor. Güliiver, büyük bir gemi bulur. Yanına birçok gemici alarak güney denizlerine kadar gelir. Van Diemen Adaları'nın güneybatısında fırtınaya tutulurlar. Gemi batmak üzereyken tayfadan altı kişi ile beraber bir kayık indirirler. Uzakta gördükleri bir kara parçasına doğru yol alırlar. Fırtına artar ve kayık devrilir. Güliiver'in haricindeki herkes boğulur.

Güliiver, bu kitapta kurtulup nasıl karaya çıktığını, karada neler gördüğünü, küçük insanların hilelerini, hasetlerini, savaşlarını ve garip âdetlerini tasvir eder. İnsanların bugünkü alışkanlıkları ve anlayışlarının da garipliğini meydana çıkarmak ister.

Minik insanlar ülkesine düşen Güliiver, ilk başlarda Lilliputlulara yardım eder. Fakat onların düşmanı olan Blefuscudia ülkesi insanlarını tamamen Lilliputluların kölesi yapmaz. Onların da donanmasını ellerinden aldığı için ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalır.

Muhammet YILDIZ

Cüceler Memleketinde Esir Oldum

Yaptığımız deniz yolculuğunda gemimiz fırtınaya yakalanarak batmıştı. Herkes can havliyle kendini kurtarmaya çalışıyordu. Ben denizde boş durmadım. Zaten rüzgâr ve akıntı beni karaya doğru itiyordu. Ben de kulaç atarak yüzüyor ve kıyıya yaklaşıp yaklaşmadığımı anlamak için iki de bir bacaklarımı aşağıya doğru sarkıtıyordum. Ayaklarım yere değmediği için derinlerde olduğumu anladım. Yine ölüm korkusuyla yüzmeye başladım. O kadar yüzdüm ki artık takatim kalmadı. Kollarımın, bacaklarımın gücü kalmadı. Mademki boğulacağım, bari sıkıntısız boğulayım, dedim. Fazla çabalamaktan vazgeçtim. Derinlere inip ölmek için kendimi

salıverdim. Derken ayaklarım kuma dokunmasın mı?

Meğer yüze yüze kıyıya yanaşmışım. Kendi boyumdan biraz daha yüksek suları bulmuşum. Artık yürüyerek karaya çıktım. Fakat denizin derinliği yavaş yavaş azalıyordu. Sudan tamamen çıkabilmek için bir mil kadar yürümek gerekiyordu. Karaya çıktığım zaman sabah saatleriydi.

Karaya çıktıktan sonra epeyce ilerledim. Etrafta bir köy, ev veya adam görebilir miyim diye sağa sola bakındım. Hiçbir şey göremedim. Çok yorulmuşum. Hava ateş gibi sıcaktı. Uykum geldi. Çok kısa, sık ve yumuşak olan çimenlerin üzerine uzandım. Öyle güzel bir uykuya dalmışım ki ömrümde böyle tatlı uyuduğumu hatırlamıyorum.

Tahminime göre dokuz saat uyumuşum. Çünkü uyandığımda şafak sökmüştü. Ayağa kalkayım dedim. Fakat ne elimi, ne ayağımı, ne de başımı kımıldatabildim. Sırtüstü yatıp kollarımı iki yana uzatmıştım. Kollarımı ince ama kuvvetli iplerle yere bağlanmış buldum. Hiç kıpırdayamıyordum. Sadece gökyüzüne bakabiliyordum.

Hayli zaman geçti. Güneş yükselmiş ve beni yakmaya başlamıştı. Fakat ben hâlâ gözlerimi açamıyordum. Etrafımda tuhaf patırtılar oluyordu. Fakat bulunduğum vaziyette etrafıma bakıp